

fremtid vil være muligt at udsende udlændingen. Dette er senest fastslået af Højesteret i en afgørelse af 9. oktober sidste år.

Hvis domstolene finder, at en udlænding ikke længere bør være frihedsberøvet, vil politiet i stedet kunne gøre brug af en anden mulighed, som efter udlændingelovens § 34 kan anvendes for at sikre udlændingens tilstedeværelse. Politiet vil således f.eks. kunne bestemme, at udlændingen skal opholde sig et bestemt sted, eller at udlændingen skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter.

Hvis domstolene ikke længere finder betingelserne for varetægtsfængsling opfyldt, er der imidlertid i sagens natur gjort op med muligheden for frihedsberøvelse af den udviste, som også spørgeren var inde på.

Derfor er det vigtigt at sikre, at den, der er dømt til udvisning, rent faktisk bliver udsendt af landet. Det ved jeg at Rigspolitechefen hele tiden arbejder målrettet på, og hovedparten af dem, der bliver udvist, bliver da også udsendt.

Fra regeringens side lægger vi pres på de lande, der ikke i tilstrækkelig grad medvirker til at modtage deres egne statsborgere ved udvisning.

John Vinther (KF):

Jeg takker for svaret og skal blot have dette lille tillægsspørgsmål, om ministeren finder, at det er rimeligt, at en person, der altså er dømt for grov kriminalitet, i tilfælde, hvor der ikke er en umiddelbar udsigt til, at der kan ske udsendelse, så reelt set – sådan forstod jeg svaret – bliver frigivet?

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg har beskrevet regelgrundlaget, som det er skrevet i vores lovgivning, og også hvordan det praktiseres i dag af domstolene.

Som sagt er der ikke nogen øvre grænse for den varetægtsfængsling, som domstolene kan fastlægge. Jeg kan henvise til den afgørelse, som Højesteret kom med den 9. oktober sidste år, hvor altså underliggende ret havde truffet afgørelse om varetægtsfængsling den 13. juni 1999, og hvor Højesteret traf afgørelse den 9. oktober 2000 om forlængelse af varetægtsfængslingen, og det var efter, at den pågældende havde siddet varetægtsfængslet i 1 år og 4 måneder. Det understreger altså, at Højesteret her har sagt, at varetægtsfængsling kan vare ganske længe, hvis der er reel udsigt til, at den pågældende kan sendes ud af landet.

Vi fra regeringens side ser det som vor allerførste formål at bidrage til, at udvisning faktisk finder sted, at udvisningen faktisk gennemføres. Det bestræber vi os af fuld kraft på, og jeg er glad for at kunne sige, at i fredags havde indenrigsministeren og jeg et møde med Rigspolitechefen og hans medarbejdere netop med ansvar for udsending af folk, der er dømt ved domstolene til udvisning af Danmark. De bekræfter, at det går ganske godt, det er ikke fuldt tilfredsstillende, bestemt ikke, det mener regeringen heller ikke, og det er heller ikke Rigspolitechefens opfattelse, men det går ganske godt.

Der er nogle lande, som er for langsomme i forhold til at tilbage tage deres egne statsborgere, og nogle, som også er afvisende over for det af forskellige grunde. Der vil regeringen via udenrigsministeren kalde deres repræsentanter ind for at lægge pres på, at de bidrager til at hjemtage deres egne statsborgere.

Jeg kan love hr. John Vinther: Vi vil fra regeringens side gøre alt, hvad vi kan, og vi har drøftet det med udenrigsministeren, og udenrigsministeren vil gøre alt, hvad han kan for at lægge pres på de lande til at hjemtage deres egne statsborgere. Det må være vores fælles mål, og jeg er sikker på, at Det Konservative Folkeparti er enig i det grundlag.

John Vinther (KF):

Målsætningen er vi ikke uenige om.

Jeg har noteret mig to elementer, der indgik i justitsministerens besvarelse. Det ene er, at der ikke er nogen øvre grænse – det vidste jeg godt i forvejen – og det andet er, at det skal indgå i retens vurdering af, om fortsat varetægtsfængsling kan finde sted, at der skal være en udsigt til, at udvisningsdommen rent faktisk også vil kunne effektueres inden for en overskuelig fremtid.

Med hensyn til det konkrete tilfælde, hvor der er tale om en 21-årig palæstinenser, hvor Libanon ikke vil tage imod den pågældende, og der altså ikke er en udsigt til en nært forestående udsendelse, er det da ikke korrekt opfattet, at det eneste alternativ, der er i gældende ret, er en decideret frigivelse, muligvis med den betingelse, at man skal melde sig på politistationen, muligvis med den betingelse, at man ikke må forlade et nærmere geografisk område, men at der ikke er nogen muligheder for en alternativ anbringelse, som reglerne er i dag?